

G A Z E T K A

DLA

W S Z Y S T K I C H

Nr 1(183) STYCZEŃ 2024

Niech Nowonarodzony Pan Nasz Jezus Chrystus,
Ten Który Jest Światłem Świata
prowadzi nas tam, gdzie nie ma już nocy.
Z okazji Świąt Bożego Narodzenia oraz Nowego Roku 2024
Życzymy wszystkim Parafianom i Gościom
aby nigdy nie zabrakło pewności Archanioła Gabriela,
pokory Maryi i odwagi Józefa w wypełnianiu woli Tego, Który Jest.
*Duszpasterze parafii św. Wawrzyńca
i Redakcja „Gazetki dla Wszystkich”*

PAPIEŻ FRANCISZEK MÓWI DO NAS

Warunki ewangelizowania

*Cykl katechez poświęconych pasji ewangelizacyjnej,
czyli gorliwości apostołskiej*

Drodzy bracia i siostry,
dzień dobry!

Kontynuujemy katechezy na temat pasji ewangelizowania czyli gorliwości apostołskiej, ponieważ ewangelizacja nie jest paplaniną. Istnieje pewna pasja, która ogarnia w człowieku wszystko: umysł, serce, ręce, podejmowanie podróży – wszystko w człowieku służy głoszeniu Ewangelii i dlatego mówimy o pasji ewangelizowania. Zobaczywszy w Jezusie wzorzec i nauczyciela głoszenia, przechodzimy dziś do pierwszych uczniów. Ewangelia mówi, że Jezus „ustanowił Dwunastu, aby Mu towarzyszyli, by mógł wysłać ich na głoszenie nauki” (Mk 4,14). Jest pewien aspekt, który wydaje się sprzeczny: powołał ich, aby z Nim przebywali, i aby poszli i głosili. Chciałoby się powiedzieć: albo jedno albo drugie, albo zostać albo iść. Tymczasem nie: dla Jezusa nie ma pójścia bez przebywania i nie ma przebywania bez pójścia. Spróbujmy zrozumieć, w jakim sensie Jezus wypowiada te słowa.

Nade wszystko nie ma pójścia bez przebywania. Jak mówi Ewangelia, Chrystus zanim posłał uczniów na misję „przywołał ich do siebie” (por. Mt 10, 1). Głoszenie rodzi się ze spotkania z Panem. Stąd zaczyna się wszelka działalność chrześcijańska, a zwłaszcza misja, nie uczymy się jej w jakiejś akademii, rozpoczyna

się od spotkania z Panem. Świadczenie o Panu oznacza w istocie promieniowanie Nim. Jeśli jednak nie otrzymamy Jego światła, będziemy przygaśnięci. Jeśli nie będziemy się z Nim spotykać, będziemy nosili samych siebie zamiast Niego i wszystko to będzie daremne. Zatem nieść Ewangelię Jezusa może tylko osoba, która z Nim przebywa. Ktoś, kto z Nim nie przebywa, nie może nieść Ewangelii. Zaniesie idee, ale nie Ewangelię. W równym stopniu jednak nie ma przebywania bez pójścia. Pójście za Chrystusem nie jest bowiem faktem czysto wewnętrznym: bez głoszenia, bez służby, bez misji, relacja z Nim się nie rozwija. Zauważmy, że w Ewangelii Pan posyła uczniów zanim dokończył ich przygotowania: krótko po ich powołaniu, już ich posyła! Oznacza to, że doświadczenie misyjne jest częścią formacji chrześcijańskiej. Przypomnijmy zatem te dwa konstytutywne dla każdego ucznia momenty: przebywanie z Jezusem i pójście, jako posłani przez Jezusa.

Powołałszy uczniów do siebie i zanim ich posłał, Chrystus kieruje do nich mowę, znaną jako „mowa misyjna”. Znajduje się ona w 10 rozdziale Ewangelii św. Mateusza i jest jakby „konstytucją” głoszenia. Z tej mowy zaczerpnę trzy aspekty: dlaczego głosić, co głosić i jak głosić.

Dlaczego głosić

Motywacja leży w czterech słowach Jezusa, które warto zapamiętać: „Darmo otrzymaliście, darmo dawajcie” (w. 8). Głoszenie nie wychodzi od nas, ale od piękna tego, co otrzymaliśmy darmo, bez zasługi: spotkania z Jezusem, poznania Go, odkrycia, że jesteśmy miłowani i zbawieni. Jest to tak wielki dar, że nie możemy go zatrzymać dla siebie, czujemy potrzebę jego szerzenia; ale w tym samym stylu, darmo. Innymi słowy: mamy dar, jesteśmy zatem wezwani aby stać się darem; jest w nas radość z bycia dziećmi Bożymi, trzeba się nią dzielić z naszymi braćmi i siostrami, którzy jeszcze tego nie wiedzą! To jest przyczyną naszego głoszenia: pójście i niesienie radości, tego, co otrzymaliśmy.

Co głosić

Jezus mówi: „Idźcie i głoscie: «Bliskie już jest królestwo niebieskie»” (w. 7). To właśnie trzeba przede wszystkim powiedzieć: Bóg jest blisko. Nigdy o tym nie zapominajcie! Bóg zawsze był blisko ludu. On sam mówi o tym do ludu: „któryż naród wielki ma bogów tak bliskich jak Pan, Bóg nasz” (Pwt 4, 7). Bliskość jest jedną z najważniejszych cech Boga. Są trzy rzeczy ważne: bliskość, miłosierdzie i czułość. Pamiętajcie o tym. Jaki jest Bóg: jest bliski, miło-

sierny i czuły. To jest rzeczywistość Boga.

Głosząc, często nakłaniamy ludzi do uczynienia czegoś i to dobrze. Ale nie zapominajmy, że głównym przesłaniem jest to, iż On jest blisko nas. Przyjęcie miłości Boga jest trudniejsze, ponieważ zawsze chcemy być w centrum, być protagonistami, jesteśmy bardziej skłonni czynić, niż pozwolić się kształtować, mówić bardziej, niż słuchać. Ale, jeśli na pierwszym miejscu będzie to, co czynimy, to i nadal będziemy protagonistami. Natomiast głoszenie musi dać prymat Bogu, Bóg musi być na pierwszym miejscu, aby innym dawać możliwość przyjęcia Go, uświadomienia sobie, że jest On blisko.

Jak głosić

Jest to aspekt, nad którym Jezus skupia się najbardziej: jak głosić, jaka jest metoda, jaki musi być język, aby głosić. I jest to znamienne: mówi nam, że w dawaniu świadectwa sposób, styl jest istotny. Świadectwo nie obejmuje jedynie umysłu i nie polega na mówieniu czegoś, koncepcji. Obejmuje wszystko, umysł, serce, ręce, wszystko, trzy języki osoby: język myśli, język uczuć i język działania. Trzy języki. Nie można ewangelizować tylko umysłem, ani tylko sercem, ani tylko rękami. Obejmuje wszystko. A w stylu ważne jest świadectwo, tak jak chce tego Jezus. Powiada: „Ja was posyłam jak owce między wilki” (w. 16). Nie żąda od nas umiejętności stawiania czoła wilkom, czyli zdolności do argumentowania, kontrargumentowania i bronięcia się – wcale tego nie żąda. Myślelibyśmy tak: stańmy się ważni, liczni, cieszący się prestiżem,

a świat będzie nas słuchał i szanował, a my zwyciężymy wilków: nie wcale tak nie jest. Posyłam was jako owce, jako baranki – a jest to ważne. Jeśli nie chcesz być owcą, Pan nie obroni ciebie przed wilkami. Radź sobie jak możesz. Jeśli jednak jesteś owcą, bądź pewien, że Pan obroni ciebie przed wilkami. Bądź pokorny. Wymaga od nas, byśmy takimi byli, abyśmy byli cisi i pragnęli bycia niewinnymi, bycia gotowymi na poświęcenia. To bowiem wyraża baranek: cichość, niewinność, poświęcenie, czułość. A On, Pasterz, rozpozna Swoje owce i ochroni je przed

wilkami. Natomiast owce przebrane za wilki zostają zdemaszkowane i rozszarpane.

Św. Jan Chryzostom – Ojciec Kościoła napisał: „Dopóki jesteśmy owcami, choćby otaczały nas tysiące wilków, wychodzimy zwycięsko i pokonujemy ich. On pasie nie wilki, lecz owce” (Homilia 33 na Ewangelię św. Mateusza). Jeśli chcę należeć do Pana, muszę pozwolić Mu, aby był moim

pasterzem. On nie jest pasterzem wilków, On jest pasterzem baranków, cichych, pokornych, miłych Panu.

Pozostając przy temacie sposobu głoszenia, uderzające jest to, że Jezus, zamiast zalecać, co należy zabrać na misję, mówi, czego nie należy zabierać. Czasami widzimy jakiegoś apostoła, jakąś osobę przemieszczającą się, jakiegoś chrześcijanina, który mówi, że jest apostołem i oddał swoje życie Panu, a niesie ze sobą wiele bagażu: ale to nie jest z Pana, Pan każe czytać o ekwipażu: „Nie zdobywajcie złota ani srebra, ani miedzi do swych trzosów. Nie bierzcie na drogę torby ani dwóch sukien, ani sandałów, ani laski!” (w. 9-10), Niczego ze sobą nie mamy brać. Mówi, by nie opierać się na zabezpieczeniach materialnych, by iść w świat bez światowości. Tak należy powiedzieć: idę w świat nie ze stylem świata, nie z wartościami świata, nie ze światowością.

Dla Kościoła popadanie w światowość jest najgorszym, co może się zdarzyć. Idę z prostotą. Tak właśnie dokonuje się głoszenie: ukazując bardziej Jezusa, niż mówiąc o Jezusie. A jak się ukazuje Jezusa? Poprzez nasze świadectwo. I wreszcie, idąc razem, we wspólnocie: Pan posyła wszystkich uczniów, ale nikt nie idzie sam. Kościół apostołski cały jest misyjny i w misji odnajduje swoją jedność. Zatem trzeba iść będąc łagodnymi i dobrymi jak baranki, bez światowości, razem.

Tu leży klucz głoszenia, to jest klucz ewangelizacji. Przyjmijmy te zachęty Jezusa: niech Jego słowa będą naszym punktem odniesienia.

Watykan, 15 lutego 2023

ZAPALIĆ ŚWIATŁO

Bez wątpienia zmysły pełnią bardzo ważną rolę zarówno w trakcie liturgii mszalnej jak i prywatnej modlitwy w mieszkaniu. Stąd też pożyteczne się wydaje tworzenie odpowiedniej atmosfery wprowadzającej ducha w moment uniesienia. Żywy ogień świecy bądź oliwnego kaganka jest symbolem, który można odczytywać na wiele sposobów.

Światło Chrystusa

Kilkukrotnie na kartach Pisma Świętego można się spotkać z określeniami Jezusa jako światłości. Również w trakcie liturgii Wigilii Paschalnej słyszymy w trakcie procesji z paschałem aż trzykrotne wezwanie „światło Chrystusa”, z czego też niektórzy czerpią idee do powtórzenia tego gestu w trakcie zapalania świecy do prywatnej modlitwy. Jezus, jako światłość, jest Tym, który rozprasza wszelkie mroki, zarówno panujące w codzienności jak i te towarzyszące modlitwie, oddala rozproszenia, pozwala się wyciszyć i skupić na dialogu z Bogiem. Jednocześnie zapaleniu Jego światłem, co dzieje się przez przebywanie w tym blasku, czyni nas samych latarniami wiary, dzięki czemu inni mogą dotrzeć do Źródła światła. Oczywiście ta myśl może zdawać się dość odległa od prostego zapalenia świeczki przy pacierzu, jednakże ten pierwszy gest wyraża gotowość do kolejnych kroków, a w perspektywie dochodzi się do zapалу misyjnego.

Spalanie siebie

Idąc za wcześniejszą myślą, jako odniesienie osobiste płonącej świecy należy zauważyć pewne zjawisko, mianowicie topiący się wosk lub wypalającą się oliwę. Tym paliwem jesteśmy my, którzy spalamy się

dla Pana. Stajemy się ofiarni i poświęcamy się dla Kościoła, który jest Oblubienicą Pana. Modlitwa bowiem nie może być wyłącznie wypowiedzianym słowem, a postawą całego serca, bijącego dla innych. Dzieje się tak dzięki Bogu i ku Niemu prowadzi. Jednak chociaż świeca kiedyś się zupełnie wypali, to my wzbogaceni łaską i uzupełniani modlitwą, nigdy nie spalimy się całkowicie.

Trwać

Czy ktoś zostawia zapaloną świecę w domu, a później wychodzi i pozostawia ją, tym samym ryzykując pożar? Lub czy kaganeek, w którym zabraknie

oliwy, będzie się palił wiecznie? Ogień wymaga troski, wiara bez zaangażowania zacznie gasnąć, podobnie i ogień, który nie jest trzymany w granicach, niczym niekontrolowany może doprowadzić do większej bądź mniejszej tragedii. Jednakże należy mieć na uwadze, iż trwanie w świetle daje przyjemność, a zatem owa „służba”, czasem może zdawać się monotonna, ostatecznie przynosi pokój i ukojenie. W tym wypadku świeca reprezentuje naszą duszę, o której stan trzeba nieustannie się troszczyć.

Po prostu

Ostatecznie zapalenie świecy służy też najzwyklejszym ludzkim potrzebom. Nasz umysł domaga się pewnych bodźców na modlitwie, aby móc bardziej wejść w stan kontemplacji. Drobnym płomieniem daje poczucie bezpieczeństwa, ciepła, spokoju i tym samym koi organizm, który pośród wielu spraw doczesnych ma trudności w pogłębianiu tych wiecznych.

alumn Krzysztof Niemczyk

Warto przeczytać

1. Rdz 1, 1-5; Wj 13, 21-22; Mt 17, 1-8; Łk 8, 16-18; J 8, 12-16
2. KKK 26; 52; 214; 257
3. J. Ratzinger, *Duch liturgii*
4. Benedykt XVI, *Blask zbawienia*

AKT POKUTY

Miesiąc temu opisałem najczęściej odmawianą, pierwszą formę aktu pokuty – spowiedź powszechną. Mogą być jednak stosowane jeszcze trzy inne: forma dialogowa, tzw. tropowe *Kyrie* i pokropienie wodą święconą.

Forma dialogowa, jak sama nazwa wskazuje, jest dialogiem celebransa z ludem:

Kapłan mówi: Zmiłuj się nad nami, Panie.

Lud odpowiada: Bo zgrzeszyliśmy przeciw Tobie.

Kapłan: Okaż nam, Panie, miłosierdzie swoje.

Wierni: I daj nam swoje zbawienie.

Celebrans może się posłużyć także innymi słowami.

Tak naprawdę to tylko dwa wersety zaczerpnięte z psalmu 41 – jakby streszczenie tego, co mamy w trzeciej formie aktu pokuty, czyli w tak zwanych tropach.

Tropy to wezwania *Kyrie eleison – Christe eleison – Kyrie eleison* (Panie, zmiłuj się nad nami – Chryste zmiłuj się nad nami – Panie, zmiłuj się nad nami) rozszerzone o określenia Zbawiciela, np.

K. Panie Jezzu, który przyszedłeś na ten świat, aby szukać i ocalić to, co zginęło, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, który okazałeś swoją miłość, oddając życie za przyjaciół, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie Jezzu, którego serce zostało przebite za nasze grzechy, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

W niedziele, zwłaszcza w Okresie Wielkanocnym, za-

miast zwykłego aktu pokuty może się odbyć aspersion, czyli pokropienie wodą święconą (fot. poniżej) Znaczenie pokropienia dobrze ukazuje modlitwa na poświęcenie wody, którą słyszymy podczas tego aktu pokuty:

„Pokornie prosimy Pana Boga, aby pobłogosławił tę wodę, którą będziemy pokropieni na pamiątkę naszego chrztu. Niech Bóg nam dopomaga, abyśmy byli wierni Duchowi Świętemu, którego otrzymaliśmy. Wszechmogący, wieczny Boże, Ty chcesz, aby przez wodę, która podtrzymuje życie i służy do oczyszczenia, także nasze dusze zostały oczyszczone i otrzymały zadatek życia wiecznego, prosimy Cię, pobłogosław tę wodę, którą bę-

dziemy pokropieni w dniu Twoim, Panie. Odnów w nas źródło swojej łaski i broń od wszelkiego zła nasze dusze i ciała, abyśmy mogli zbliżyć się do Ciebie z czystym sercem i otrzymać Twoje zbawienie.”

Każda z czterech form aktu pokuty kończy się absolucją, czyli prośbą o odpuszczenie grzechów: „Niech się zmiłuje nad nami Bóg wszechmogący i odpuściwszy nam grzechy, doprowadzi nas do życia wiecznego.” Absolucja nie zastępuje sakramentu spowiedzi. Eucharystia jest środkiem leczniczym uwalniającym od grzechów powszednich i chroniącym przed grzechami śmiertelnymi.

Grzegorz Kowalewski

PALESTYŃCZYCY KONTRA IZRAEL

Kanaan to starożytna kraina na wschodnim wybrzeżu Morza Śródziemnego. To teren późniejszej Palestyny, Syrii, Fenicji. Południowa część obszarów Ziemi Kanaan wymieniana jest w Biblii jako Ziemia Obiecana Żydom przez Boga. Pod koniec II tys. pojawili się tu Hebrajczycy, czyli Żydzi ale nie byli jedynym ludem żyjącym na tym terenie. Po pokonaniu Filistynów (dziś Palestyńczycy uważają ich za swoich przodków) utworzyli państwo. Historia Żydów w I tys. p.n.e. była burzliwa. Najpierw ich państwo rozpadło się na dwa mniejsze, następnie podbiła ich Asyria, po czym trafili do niewoli babilońskiej, stali się później częścią imperiów: perskiego, a następnie Aleksandra Wielkiego. Później podlegali władzy egipskich Ptolemeuszów, syryjskich Seleukidów, aż w końcu w II w. p.n.e., po udanym powstaniu Machabeuszów, stworzyli znów swoje państwo. Nie na długo – wkrótce Palestyna stała się prowincją Rzymu. Po klęsce powstania w roku 70, Żydzi rozproszyli się po ówczesnym świecie, a Palestyna należała do Rzymu, Bizancjum, Arabów, Turków. Po dziewiętnastu stuleciach Teodor Herzl, będąc obywatelem Austro-Węgier, zauważał dążenia narodów (Węgrów, Chorwatów) tejsze monarchii do uzyskania suwerenności państwowej i narodowej. Dało to początek syjonizmowi, czyli żydowskiemu ruchowi polityczno-społecznemu, zakładającemu utworzenie żydowskiego państwa narodowego.

W 1897 r. odbył się Pierwszy Światowy Kongres Syjoni-

styczny, na którym powołano Światową Organizację Syjonistyczną i ustalono, że najlepszym terenem na utworzenie siedziby narodu żydowskiego będzie Palestyna. Rozpoczęła się „alija”, czyli imigracja (powrót) Żydów do Palestyny. W czasie I wojny światowej Turcy stracili władzę nad tym terytorium na rzecz Brytyjczyków. W 1917 r. ogłoszono tzw. deklarację Balfoura (brytyjski minister spraw zagranicznych), która zapowiadała utworzenie w Palestynie „żydowskiej siedziby narodowej”, ale nie oznaczało to jednoznacznej zgody na powstanie państwa. Brytyjczycy bowiem wyrazili pragnienie, a nie zobowiązanie. Nie chcieli bowiem psuć swoich relacji z Arabami. W latach 1936-39 w Palestynie miało miejsce powstanie, zwane Wielką Rewolucją Arabską, przeciwko brytyjskiej władzy kolonialnej oraz masowej migracji żydowskiej. Po II wojnie światowej Wielka Brytania wycofała się z Palestyny. Problemem podziału tego terytorium zajęła się Organizacja Narodów Zjednoczonych. W tym czasie syjoniści zintensyfikowali swoje działania polityczne. Argumentowali m.in., że gdyby mieli swoje państwo przed wojną, nie doszłoby do Holocaustu. ONZ wydała rezolucję, na mocy której w Palestynie miały powstać dwa państwa – żydowskie i palestyńskie. Ponad 50% ziem Palestyny miało przypaść Żydom, choć stanowili oni nie więcej niż 33 proc. tamtejszej populacji. 15 maja 1948 r. w Tel Awiwie Ben Gurion (urodzony w Płońsku) ogłosił powstanie Państwa

Izrael. Żydzi ogłosili więc niepodległość. Palestyńczycy nie zrobili tego, ponieważ państwa arabskie obiecały im, że zniszczą Izrael i prześlą po nich terytorium. Poza tym nie mieli swoich elit politycznych, wobec czego opierali się na wsparciu krajów arabskich. Pojawiały się też pomysły na utworzenie jednego, silnego państwa arabskiego, a więc sugerowano, że nie trzeba dążyć do powstania samodzielnego palestyńskiego państwa. Trwająca w latach 1948-49 wojna o niepodległość Izraela, podczas której izraelska armia dopuściła się mordów na ludności cywilnej, a ok. 700 tys. Palestyńczyków zostało wypędzonych z terenów powstającego państwa. Dziś stanowią oni około 8 mln uchodźców, żyjących w obozach na terytoriach palestyńskich, Libanie, Egipcie. W samej Strefie Gazy ok. 75% ludności stanowią uchodźcy. Ludzie ci do dziś nie mogą wrócić na ziemię swoich przodków.

Wojna ta, nazwana przez społeczność arabską katastrofą („Nakba”), zakończyła się, kiedy Izrael podpisał porozumienia rozjemcze z poszczególnymi państwami arabskimi. Izrael będąc „wyspą w morzu arabskim” wykorzystywał różnice polityczne, ideologiczne wśród swoich sąsiadów, aby utrzymać swoją państwowość. Arabowie nie stanowili jednej siły, bowiem nowo powstałe państwo arabskie próbowało prowadzić politykę na własną rękę. W następnych dekadach wybuchło w tym rejonie kilka wojen. W 1956, po nacjonalizacji Kanału Sueskiego przez Egipt, Izrael dokonał

agresji na to państwo, co było w interesie Wielkiej Brytanii i Francji. Wskutek nacisków międzynarodowych agresorzy wycofali swoje wojska.

W czerwcu 1967 rozpoczęła się wojna sześciodniowa, która okazała się ogromnym sukcesem państwa żydowskiego. Zajęło ono Półwysep Synaj, Strefę Gazy, Wschodnią Jerozolimę (wraz ze Ścianą Płaczu), Zachodni Brzeg Jordanu (Samarię) oraz Wzgórze Golan (dzięki temu kontroluje źródła Jordanu, jedynej rzeki w tym rejonie; może też łatwo z nich ostrzeliwać stolicę wrogiej Syrii). W 1973 r. państwa arabskie zaatakowały Izrael w czasie żydowskiego święta Jom Kippur (Dzień Pojednania), jednego z najważniejszych religijnych świąt żydowskich o charakterze pokutnym. Było to dla Żydów ogromne zaskoczenie. Początkowe sukcesy Arabów zapowiadały klęskę i likwidację Izraela. Losy wojny jednak odwróciły się i Izrael przetrwał. Powoli łamał się jednolity, antyizraelski front państw arabskich. W 1979 r. Egipt i Izrael podpisały traktat pokojowy, tym samym kończąc trzydziestoletni stan wojny. Zostało to odebrane przez Palestyńczyków jako zdrada, a dwa lata później egipski prezydent Sadat zginął w zamachu. W tym też czasie Palestyńczycy zostali usunięci (po konflikcie zbrojnym) z Jordanii, kraju arabskiego, który również odrzucił ideę walki z Izraelem.

Jeszcze w 1964 r. powstała Organizacja Wyzwolenia Palestyny (OWP), uznana przez państwa arabskie za głównego politycznego reprezentanta Palestyńczyków, zaakceptowana przez ONZ, jednak nie przez Izrael. Organizacja ta i inne organizacje palestyńskie od lat sześćdziesiątych zaczęły posługiwać się terrorem. Porywano samoloty, dokonywano

zamachów bombowych, wysadzano autobusy, restauracje, kawiarnie. W związku z tym na początku lat osiemdziesiątych, wojsko izraelskie przeprowadziło inwazję na Liban. Doszło wówczas do masakry w dwóch obozach uchodźców palestyńskich. Oddziały izraelskie otoczyły dwa obozy: Sabra i Szatila. Dowódcy izraelscy zezwolili członkom Falangi (zbrojne ramię chrześcijańskiej partii Kataeb), swoim sojusznikom w walce z OWP, na wkroczenie do obozów pod pretekstem ujęcia ukrywających się tam bojowników OWP. Kilka dni wcześniej w zamachu zginął przywódca Falangi, o zorganizowanie którego oskarżono Palestyńczyków. Kierując się chęcią zemsty dokonano masakry.

Ostatecznie interwencja zbrojna Izraela doprowadziła do wydalenia sił OWP z Libanu. Siedziba OWP została przeniesiona do Tunezji. Palestyńczycy pozostali sami na terenach okupowanych: na Zachodnim Brzegu i w Strefie Gazy.

Hamas (Islamski Ruch Oporu) powstał w 1987 r., kiedy wybuchła pierwsza *intifada* (arabskie określenie buntu). Od końca lat 80. palestyńska scena polityczna zdominowana jest przez dwie organizacje – Organizacja Wyzwolenia Palestyny z Fatahem (organizacja zbrojna OWP) na czele oraz Hamas. OWP pragnie niepodległej, ale świeckiej Palestyny, natomiast Hamas dąży do stworzenia państwa islamskiego.

W 1993 r. OWP i Izrael podpisały porozumienie z Oslo, na mocy którego utworzono Autonomię Palestyńską. Porozu-

mienia pokojowego nie uznał Hamas i Palestyński Islamski Dżihad, które to zorganizowały kilkuletnią serię zamachów terrorystycznych na terytorium Izraela. Wywołało to falę sprzeciwu wśród społeczeństwa izraelskiego co do pokojowej postawy wobec Palestyńczyków. W rezultacie w 1995 r. izraelski fundamentalista zabił premiera Izraela Icchaka Rabina, co okazało się dodatkowym ciosem w pokój. W 2000 r. wybuchło drugie powstanie palestyńskie, a w 2005 r. Izrael wycofał się ze Strefy Gazy. Zmuszono wówczas do opuszczenia swoich domów, gospodarstw wielu Izraelczyków, którzy osiedlili się na tej ziemi. Natomiast skomplikowana jest sytuacja na Zachodnim Brzegu, ponieważ pozostały tam osiedla zamieszkałe przez Żydów i są kontrolowane przez Izrael. Od 2007 r. terytorium palestyńskie jest faktycznie podzielone na dwie części: Zachodni Brzeg, będący pod kontrolą OWP (i w części Izraela) oraz Strefę Gazy, będącą pod pełną kontrolą Hamasu. Warto podkreślić, że Hamas, podobnie jak libański Hezbollah, to nie tylko organizacja militarna, ale także ruch polityczno-społeczny.

Hamas zarządza życiem ponad 2 milionów Palestyńczyków. Organizuje szkolnictwo, sądownictwo, zapewnia dostawę wody – sprawuje pełną władzę, w tym administracyjną nad Strefą Gazy. Dlatego wśród wielu Palestyńczyków cieszy się uznaniem i poparciem. Z drugiej strony, bezrobocie tworzy radykalne zaplecze dla terrorystów.

PZ

O Auguście, księciu, który nie był mięczakiem

Bł. August Czartoryski (1858-1893)

Na chrzcie otrzymał całą masę imion: August, Franciszek, Maria, Anna, Józef i Gaetan. Ale w domu i tak mówiono na niego: Guccio. Jego hiszpańscy dziadkowie, rodzice mamy, chodzili w koronach. Tata, Władysław, nie był gorszy. Pochodził z książęcego rodu Czartoryskich i uważany był – uwaga – za niekoronowanego króla polskiej emigracji.

August przyszedł na świat w Paryżu, bo tam osiedlili się Czartoryscy w czasie zaborów. Urodził się w święto Matki Bożej Anielskiej. I miał... anielski charakter. Miał też mnóstwo cioć i wujków na wielu europejskich dworach. I ekstra

dzieciństwo? Nie całkiem. Skończył sześć lat, kiedy zmarła na gruźlicę ukochana mama. Także u niego stwierdzono tę chorobę. Rozpoczął wprawdzie naukę w liceum, ale nie trwała ona długo. Uczył się więc odtąd w różnych uzdrowiskach. U podnóży Pirenejów i... na piaskach Sahary!

Pierwsza Komunia Święta była dla Augusta wielkim przeżyciem. Jednak przepych, z jakim urządzono tę uroczy-

stość, nie podobał się chłopcu. Życie dworskie nie pociągało go. Cierpienie, zwłaszcza ustawiczny kaszel, kierowały jego myśli do Jezusa. A Jezus? Zapraszał go na drogę świętości.

Miał szesnaście lat, kiedy zajął się nim niezwykły wychowawca – Józef Kalinowski, weteran powstania styczniowego, syberyjski zesłaniec. August zaczął szybko

doskonalić się w życiu duchowym. Po trzech latach Józef wstąpił do zakonu karmelitów bosych, a August? Myślał o tym samym, lecz Bóg postawił na jego drodze Jana Bosko, założyciela zakonu salezjanów. Serce Augusta zapaliło się w jednej chwili do pracy z chłopcami, którzy marnując

najpiękniejsze lata swojego życia ulegali nałogom, dopuszczali się przestępstw.

Ksiądz Bosko poddał Augusta próbie. Umyślnie zwlekał z jego przyjęciem do zakonu salezjanów. Co na to August? Nie był mięczakiem. Udał się po pomoc do samego... papieża Leona XIII. Tak jak pięć miesięcy później św. Tereska od Dzieciątka Jezus? Wyobraź sobie. I co na to papież? Pobłogosławił mu!

Otrzymał August sutannę.

Usłyszał od księdza Bosko: „Odwagi mój księżę. Dziś odnieśliśmy wspaniałe zwycięstwo. Ale muszę z radością powiedzieć, że przyjdzie dzień, kiedy księżę będzie kapłanem i z woli Boga uczyni wiele dobrego dla swojej Ojczyzny”.

Choroba nie przeszkodziła Augustowi w realizacji powołania. Bóg sprawił, że prowadził surowy tryb życia, nie korzystając z żadnych usług. Został kapłanem. A chociaż był nim zaledwie jeden rok, dla współbraci stał się wzorem pokory i posłuszeństwa zakonowego.

Za przykładem Augusta wyruszyło do Turynu wielu młodych Polaków. Na jego pogrzebie było ich już... stu dwudziestu! Wśród nich August Hlond, chłopak ze Śląska, przyszły prymas Polski. Ile to razy mówisz:

– E, nie warto. Mam za mało czasu, pieniędzy, i tak dalej. August też mógł powiedzieć: E, nie warto. Nie mam zdrowia, jestem do niczego, i tak niedługo umrę... A jednak? Warto więc chyba modlić się o mądrych przewodników, by poznać Boży plan i odważnie kroczyć drogą świętości. Nie uważasz?

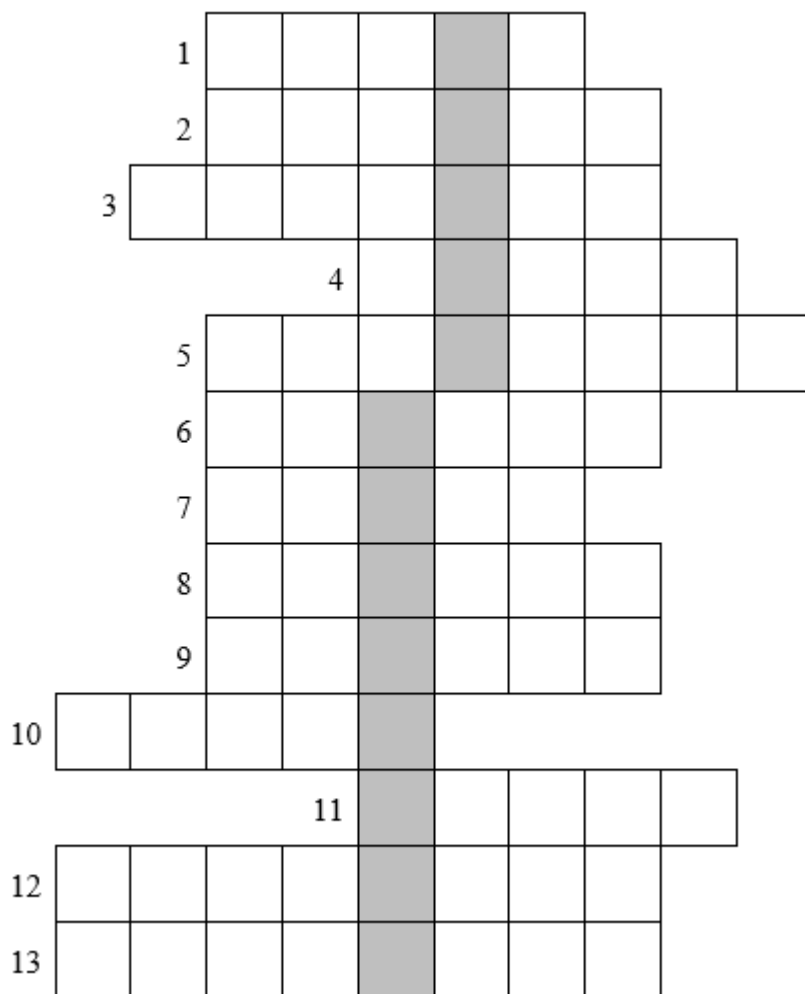
*Opowiadanie pochodzi z książki
Ewy Skarżyńskiej
i Pawła Kołodziejskiego
„O polskich świętych dzieciom”.*

KRZYŻÓWKA NA STYCZEŃ

Styczeń jest pierwszym miesiącem rozpoczynającym Nowy Rok. W nim czeka na Ciebie wiele niespodzianek. Poznasz nowych ludzi, odwiedzisz nieznane miejsca. Małą Dziecinę – Pana Jezusa, zaraz po narodzeniu odwiedziło wiele osób, aby oddać Mu cześć, chwałę i pokornie się pokłonić. Między innymi byli to bohaterowie naszej dzisiejszej krzyżówki. Rozwiąż ją, a dowiesz się kim byli. Powodzenia!

opr. Grażyna Graczyk-Zołotajkin, Elżbieta Hoffmann-Guzik

1. Jeden z darów złożonych Jezusowi przy żłóbku.
2. „... świata monarchowie”.
3. Rozbłysła na niebie betlejemskim.
4. Był namiestnikiem Galilei od roku 47 p.n.e.
5. Pierwszy „dach nad głową” Boskiej Dzieciny.
6. Pochylenie całego tułowia, wyrażające szacunek, powitanie lub pożegnanie.
7. Jeden z darów złożonych Jezusowi przy żłóbku.
8. „Łóżeczko” niemowlęcia Jezus.
9. Bożonarodzeniowa pieśń.
10. Nim był wyścielony żłóbek Jezusa.
11. ... i osiołek – zwierzęta obecne przy narodzeniu Jezusa.
12. Jeden z darów złożonych Jezusowi przy żłóbku.
13. Wypasali trzodę i przybyli powitać Jezuska.

Rozwiązanie zadania – hasło – należy napisać na kuponie i do 19 stycznia wrzucić do skrzynki. Skrzynka na rozwiązania będzie wystawiona na stoliku po Mszy Świętej na godzinę 11⁰⁰ a w innym terminie w zakrystii. Można także wysłać rozwiązanie na adres redakcji: [gazetka-dla-wszystkich\(at\)wp.pl](mailto:gazetka-dla-wszystkich(at)wp.pl) umieszczając w temacie *Krzyżówka na styczeń* (termin: piątek, 19 stycznia).

Losowanie nagród w niedzielę 21 stycznia, po Mszy Świętej na godzinę 11⁰⁰.

KUPON – Krzyżówka na styczeń

.....
imię i nazwisko dziecka, wiek

.....
hasło

I N T E N C J E M S Z A L N E

1 stycznia, poniedziałek – uroczystość Świętej Bożej Rodzicielki Maryi

8⁰⁰

9⁰⁰ O Boże błogosławieństwo i potrzebne łaski dla Mieczysława (m) Paździor

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ + Mieczysław (m) Paździor

12⁰⁰ ++ Janina, Mieczysław (m) Żurawiński

19⁰⁰ + Maria Kwietniewska – 1 rocznica śmierci

20⁰⁰ + Jan Drelichowski – 1 gregorianka

2 stycznia, wtorek – św. biskupów Bazylego Wielkiego i Grzegorza z Nazjanzu

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 2 gregorianka

9⁰⁰ + Janina Januszewska – 1 rocznica śmierci

3 stycznia, środa – wspomnienie Najświętszego Imienia Jezus

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 3 gregorianka

4 stycznia, czwartek

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 4 gregorianka

5 stycznia, piątek

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 5 gregorianka

18⁰⁰ W intencji Róż Żywego Różańca

6 stycznia, sobota – uroczystość Objawienia Pańskiego

8⁰⁰ + Tadeusz Świętochowski; ++ Zofia, Roman Mączka

8⁰⁰ + Alicja Klimek – 7 rocznica śmierci

9⁰⁰ O Boże błogosławieństwo i potrzebne łaski dla Barbary i Andrzeja Zamiar w 28 rocznicę ślubu

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ ++ Franciszek, Teresa, Elżbieta; ++ z rodziny Pilch

12⁰⁰ W intencji Alicji w 80. rocznicę urodzin

19⁰⁰ + Jan Drelichowski – 6 gregorianka

20⁰⁰ + Adela Juszczak; ++ Stanisław (m), Czesław (m) Juszczak

7 stycznia, niedziela Chrztu Pańskiego

8⁰⁰ + Emil Kozak – 3 rocznica śmierci

9⁰⁰ + Lucjan Połaczewski; ++ Zofia, Jan, Zbigniew (m), Jan Świderscy; + Stanisława (f) Najda

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ W intencji Doroty i Piotra w rocznicę ślubu z prośbą o błogosławieństwo dla nich i ich dzieci; w intencji Piotra i Jakuba z okazji urodzin z prośbą o opiekę i błogosławieństwo

12⁰⁰ W intencji Parafian

19⁰⁰ + Jan Drelichowski – 7 gregorianka

20⁰⁰ + Kazimierz Namysłak – 1 rocznica śmierci

8 stycznia, poniedziałek

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 8 gregorianka

9 stycznia, wtorek

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 9 gregorianka

10 stycznia, środa

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 10 gregorianka

9⁰⁰ Za dusze w czyśćcu cierpiące

11 stycznia, czwartek

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 11 gregorianka

9⁰⁰ + Andrzej Nasz – 5 rocznica śmierci

12 stycznia, piątek

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 12 gregorianka

13 stycznia, sobota

9⁰⁰ ++ Leon, Zofia Dądzik; ++ Robert, Joanna Chada; ++ z tych rodzin, przyjaciele, przodkowie, krewni

18⁰⁰ + Jan Drelichowski – 13 gregorianka

14 stycznia, 2 niedziela w ciągu roku

8⁰⁰ + Waław (m) – 26 rocznica śmierci; ++ Romana (f), Tadeusz Grzelec; ++ z rodziny

9⁰⁰ + Jan Oczkowski – 3 rocznica śmierci; ++ Rodzice: Wanda, Marcin

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ + Krystyna – rocznica śmierci

12⁰⁰ W intencji Parafian

19⁰⁰ O Boże błogosławieństwo i potrzebne łaski dla Ani Karpio w 16 rocznicę urodzin

20⁰⁰ + Jan Drelichowski – 14 gregorianka

15 stycznia, poniedziałek

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 15 gregorianka

16 stycznia, wtorek

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 16 gregorianka

Nabożeństwo
ku czci św. Wawrzyńca
10 stycznia

17 stycznia, środa – wspomnienie św. Antoniego, opata – Dzień Judaizmu w Kościele katolickim

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 17 gregorianka

18 stycznia, czwartek – rozpoczyna się Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 18 gregorianka

19 stycznia, piątek – wspomnienie św. Józefa Sebastiana Pelczara, biskupa

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 19 gregorianka

20 stycznia, sobota

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 20 gregorianka

18⁰⁰ + Antoni Steckiewicz – 24 rocznica śmierci; ++ Rodzice, Teściowie

21 stycznia, 3 niedziela w ciągu roku, czyli Słowa Bożego – Dzień Babci

8⁰⁰ + Tomasz Dajewski

9⁰⁰ + Józefa (f) – 22 rocznica śmierci; ++ Bolesław (m), Wojciech Ząbek

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ + Helena Juszczak – 29 rocznica śmierci; + Janina Mitros; ++ Maria, Bogdan Hańczak

12⁰⁰ W intencji Parafian

19⁰⁰ + Jan Drelichowski – 21 gregorianka

20⁰⁰ O Boże błogosławieństwo i nieustanną opiekę Matki Bożej dla Ewy, Oliwii i Maryli

22 stycznia, poniedziałek – Dzień Dziadka

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 22 gregorianka

23 stycznia, wtorek

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 23 gregorianka

24 stycznia, środa – wspomnienie św. Franciszka Salezego, biskupa i doktora Kościoła

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 24 gregorianka

25 stycznia, czwartek – święto Nawrócenia św. Pawła, Apostoła

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 25 gregorianka

26 stycznia, piątek – św. bpów Tymoteusza i Tytusa – Dzień Islamu w Kościele katolickim

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 26 gregorianka

9⁰⁰ + Elżbieta Pawlak

27 stycznia, sobota

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 27 gregorianka

18⁰⁰ + Tadeusz Naprawa; ++ Teresa, Franciszek Kołodziejczyk

28 stycznia, 4 niedziela w ciągu roku – Światowy Dzień Trędowatych

8⁰⁰ + Jan Wojtczak; + Mirosława (f) Wojtczak; + Urszula Wojtczak; ++ z rodzin Wojtczak i Kanclerz

9⁰⁰ + Janina Szklana – 1 rocznica śmierci; + Kazimierz Szklany – 15 rocznica śmierci

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ W intencji Stasia w 10 rocznicę urodzin; w intencji Wojciecha z okazji urodzin z prośbą o opiekę i błogosławieństwo

12⁰⁰ W intencji Parafian

19⁰⁰ W 70 rocznicę Alicji

20⁰⁰ + Jan Drelichowski – 28 gregorianka

29 stycznia, poniedziałek

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 29 gregorianka

30 stycznia, wtorek

9⁰⁰ + Jan Drelichowski – 30 gregorianka (zakończenie)

9⁰⁰ W intencji Członków Nieustającego Różańca

31 stycznia, środa – wspomnienie św. Jana Bosko, prezbitera

9⁰⁰

Przypominamy, że wierni, którzy bez przerwy minimum pół godziny w ciągu dnia oddadzą się lekturze Pisma Świętego, mogą uzyskać odpust zupełny pod zwykłymi warunkami

Zachęcamy do modlitwy w intencji dialogu międzyreligijnego

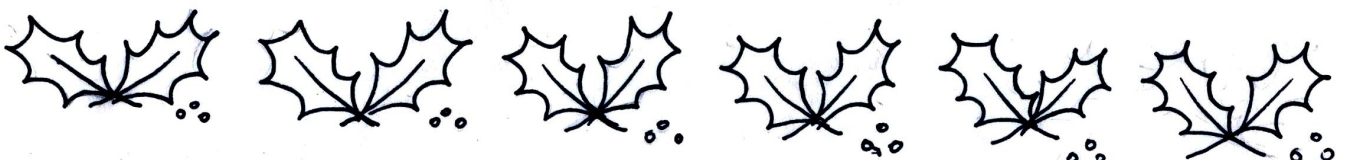

Uwaga! Zmiana!

Od stycznia następuje zmiana godziny niedzielnej Mszy św. wieczornej. Nie ma Mszy św. o godzinie 18⁰⁰. Zamiast tego będzie Msza św. o godzinie 19⁰⁰.

Msza św. o godz. 20⁰⁰ pozostaje bez zmian.

W czasie kolędy nie ma Mszy św. wieczornej w dni powszednie, w soboty Msza św. wieczorna będzie o godz. 18⁰⁰.

Intencja Apostolstwa Modlitwy i Żywego Różańca w styczniu

O dar różnorodności
w Kościele

Módlmy się, aby Duch Święty pomagał rozpoznawać dar różnych charyzmatów we wspólnotach chrześcijańskich i odkrywać bogactwo różnych obrządków w łonie Kościoła katolickiego.

Kancelaria parafialna w czasie kolędy czynna tylko w soboty 9⁰⁰-10⁰⁰, w sprawach pilnych – po Mszy Świętej.

Gazeta parafialna do użytku wewnętrznego. Redaguje zespół pod kierunkiem ks. Proboszcza.

Parafia Rzymskokatolicka
pw. św. Wawrzyńca
we Wrocławiu-Żernikach,
ul. Żernicka 249, 54-510 Wrocław

Ks. Proboszcz tel. 602-22-32-22
parafiazerniki(at)op.pl
www.zerniki.archidiecezja.wroc.pl

konto bankowe Parafii
32 1500 1793 1217 9006 0637 0000
Wpłaty z dopiskiem:
„Ofiara na Kościół”

Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania i korekty tekstów oraz zmiany ich tytułów.

Kontakt z redakcją:
gazetka-dla-wszystkich(at)wp.pl

Okładka – fot. Redakcja

KRONIKA PARAFIALNA

W ostatnim miesiącu do wspólnoty parafialnej, przez **sakrament Chrztu świętego** zostały przyjęte dzieci:

- Rozalia Bronisława Miranowska
- Gustaw Konarski
- Franciszek Artur Jastrzębski
- Krzysztof Kostyszak
- Alicja Grygierek
- Witold Tomasz Szczęśniak

W ostatnim miesiącu **zmarli:**

- + Eugeniusz Płatek
- + Danuta Markowska
- + Zofia Kawalec
- + Janina Balcerzak
- + Zofia Szczurek

Módlmy się
o Niebo dla Nich

KALENDARZ PARAFIALNY

Zachęcamy do zakupu kalendarza parafialnego na rok 2024.

Na poszczególnych kartach kalendarza zawarte są zdjęcia naszego żernickiego osiedla, w większości wykonane „z lotu ptaka”, czyli za pomocą drona. Jak zawsze dochód ze sprzedaży kalendarza przeznaczony jest na potrzeby parafii.

Wizyta duszpasterska—kolęda

Plan kolędy będzie podawany na bieżąco w ogłoszeniach parafialnych. Będzie też zamieszczany na stronie internetowej parafii.